

Unió General de Treballadors
de Catalunya

PLA DE RESCAT PER A LA INDÚSTRIA

novembre 2008

1. PLA DE RESCAT PER A LA INDÚSTRIA

Hem d'assumir el repte del canvi de model industrial i de serveis emmarcats en aquest greu context econòmic global. És en aquest sentit que des de la UGT de Catalunya exigim a les Administracions públiques autonòmica, estatal i europea que la liquiditat de les empreses, especialment les del sector industrial, i de la petita i mitjana empresa en general ha de ser prioritat i que s'ha de protegir l'ocupació i les economies familiars per tal de generar dinamisme al consum.

Aquesta exigència cal fer-la efectiva en un Pla de Rescat de la Indústria tutelat pel govern amb el consens i la participació dels agents socials; un **Pla de rescat industrial que injecti ajuts a la competitivitat i crèdits a la liquiditat** en aquells sectors i territoris que pateixen de manera directa la crisi, com poden ser el sector de l'automòbil i el seu auxiliar o comarques com el Baix Llobregat o el Bages. També és necessari un augment de la inversió en aquelles empreses que garanteixin i creïn nous llocs de treball acompanyats d'un pla industrial a mig i llarg termini. La font principal de finançament d'aquest Pla de rescat industrial ha provenir dels fons públics injectats en el sector financer així com directament dels governs.

Les principals característiques del Pla són les següents:

- El Pla de Rescat de la Indústria ha d'establir dues grans línies d'actuació, que són les **ajudes a la competitivitat i a l'R+D+i i els crèdits a la liquiditat**.
- El Pla ha de tenir **dues dimensions**, que són la **sectorial i la territorial**.
- El Pla no només haurà de tenir en compte les dimensions empresarials i de plantilla de l'empresa, sinó també el **paper sinèrgic i estratègic que l'empresa jugui dins el territori**.
- Totes les empreses que participin d'aquest Pla han de presentar la seva **planificació industrial garantint el manteniment i la creació d'ocupació**. Així mateix hauran de demostrar que no han estat descapitalitzades per inversions especulatives.

- El Pla ha de **prioritzar aquells sectors de la Indústria** que tenen **especials dificultats**, fonamentalment les empreses tractores i les seves auxiliars.
- Cal **generar projectes estratègics sectorials** que ajudin a curt termini a aturar la destrucció d'ocupació i que a mig termini ajudin al canvi de model productiu. Un canvi en el que el model energètic ha de tenir un paper rellevant de futur per dotar de sostenibilitat i competitivitat a la producció. També cal que les ajudes arribin a la petita i mitjana empresa.
- Les **polítiques públiques** en aquestes empreses estratègiques han de tenir **tres tipus d'ajudes o inversions**:
 1. Entrada en el capital d'empreses que ho necessitin
 2. Crèdits a empreses que necessitin préstecs a llarg termini per fer inversions
 3. Fórmules per a donar crèdit a les empreses que necessiten circulant a curt termini.
- No tots el territoris pateixen per igual aquesta crisi, raó per la qual cal **prioritzar aquells territoris amb major impacte de destrucció d'ocupació**.
- Cal també prioritzar que la **contractació pública de bens i serveis** es realitzi a empreses amb els centres de treball **ubicats al territori**
- Redefinir el paper de l'ICO i ICF
- Tots els **ajuts públics** que rebin les empreses a partir del Pla de rescat de la indústria hauran d'estar **condicionats al manteniment d'unes garanties** per part de l'empresa: reinversió dels beneficis al territori i no deslocalització futura de la producció entre d'altres.

2. UNA CRISI “ANUNCIADA”

Les treballadores i els treballadors, les famílies i la ciutadania en general del nostre país estem patint els efectes d’una crisi “anunciada” de la que no érem conscients de la seva virulència i de les conseqüències traumàtiques que ja està produint.

Tothom especulava de la crisi que ens vindria, mentre el món financer continuava actuant amb dues úniques regles de joc: *el tot s’hi val i dia que passa any que empeny*, ningú posava fre.

A Catalunya estem afrontant el canvi de model industrial i de serveis a l’empresa immersos en un procés de crisi econòmica global. Una crisi que és fruit de deixar l’economia en mans del lliure mercat, sense regles de joc, a on els mercats s’han d’autoregular amb el consentiment de la desídia dels Estats.

Les conseqüències del fracàs d’aquest model no només s’ha de situar en el sistema financer, cal afegir la renúncia de la UE a construir una veritable Europa social, una Europa en la que la política econòmica ha guanyat a la social.

Els Estats membres de la UE, enlloc d’iniciar un procés real d’unió política, s’han preocupat exclusivament en construir una Unió de mercat sota les regles més ultraliberals i el BCE només s’ha limitat a jugar amb el preu del diner amb l’excusa del “*fantasma inflacionista*” deixant lliure actuació al món financer sense la més mínima actuació reguladora i preventiva.

De moment, la solució d’injecció de diner públic al sector financer només ha servit per abaratir l’interbancari sense incidència a la ciutadania. No fa gaire es publicava en premsa que del total de peticions de renegociació i subrogacions d’hipoteques, un 40% no s’havien acceptat. S’injecta i es garantitzen fons amb diner de tothom i continuen actuant sense control. Els més dèbils tornen a ser les víctimes mentre el món financer privatitza els beneficis i socialitza les pèrdues.

Els governs dels Estats i la UE en són responsables, no poden continuar enviant missatges de mesures contra la crisi buides i propiciar que el sistema financer tingui més liquidesa per acabar aquest copiant el model americà, en el que s'ha utilitzat el 52% del rescat financer per pagar dividends als accionistes.

Hem d'assumir el repte del canvi de model industrial i de serveis emmarcats en aquests greu context econòmic global amb fermesa i amb el convenciment de que és imprescindible fer-ho des de la construcció d'un nou sistema a on la política torni a regular l'economia.

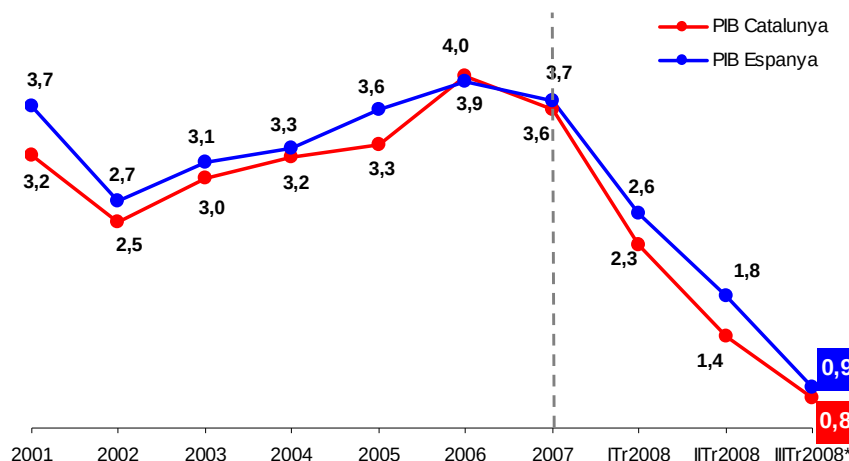

3. L'EFFECTE DÒMINO

La crisi del sistema financer semblava haver tocat fons, a més d'haver trobat la solució "màgica" amb la injecció de diner públic per part dels governs dels Estats així com la rebaixa del preu del diner per part dels Bancs Centrals. Però la crisi no és només un problema exclusivament de liquidesa sinó també de solvència i confiança. Cap entitat financera ha baixat el cost del crèdit pel sector privat, ni tan sols ha augmentat la seva oferta. Sense crèdit ni liquidesa per a la inversió de les empreses i el consum de les famílies, a les que cal afegir les fortes tensions inflacionistes de caràcter especulatiu dels darrers mesos, han fet arribar la crisi allà on deien les previsions més pessimistes, ha arribat a l'economia real, les famílies i les empreses.

La conjuntura de la economia catalana en el mes d'octubre ens presenta un panorama preocupant. A la inicial crisi immobiliària, es va afegir després la crisi financera, i des del mes de setembre que acabem de passar s'hi afegeix ja la crisi industrial motivada per un descens dels consum simultàniament en el mercat interior petit (que podríem entendre com el català o el espanyol) i també en el mercat interior gran (que podríem entendre com zona Euro o el conjunt de la Unió Europea).

Taxes de variació interanual del PIB, Espanya i Catalunya
(1999-2008)

* Dades d'Espanya i Catalunya avançades respectivament pel Banc d'Espanya i pel Departament d'Economia i Finances de la Generalitat de Catalunya.

A aquestes dades cal afegir que el Banc d'Espanya ja va avançar que aquest mes d'octubre el PIB es va contraure un 0,2% i el Conseller d'Economia i Finances de la Generalitat de Catalunya ja manifestava que la recessió econòmica es faria efectiva a finals de l'any 2008.

Així, a Catalunya els primers símptomes vingueren de la mà de la **crisi immobiliària** que afectà en primera instància a les empreses dedicades a la intermediació immobiliària que havien proliferat en els darrers deu anys al caliu de la forta expansió del sector, posteriorment afectà a les empreses més relacionades amb el propi sector de la construcció, tant els promotors (caiguda número e import de les transaccions) com els propis constructors o també els "industrials" (lampistes, calefacció – aire condicionat, etc donat que es finalitzen els projectes en marxa i no s'inicien de nous) i els serveis més directament relacionats com els arquitectes (caiguda del nombre de visats).

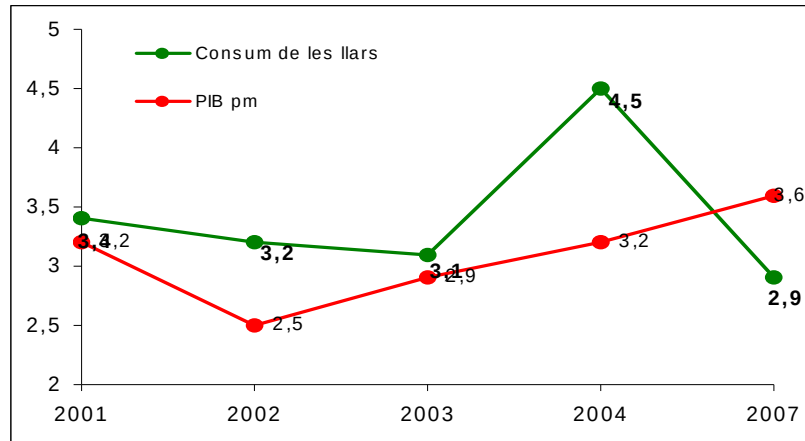
A continuació, en una tercera fase, es veuen ja afectades les indústries relacionades amb la construcció, tant els materials de construcció (ciment, bigues, totxos, sanitaris, etc.), com electrodomèstics, moblament, parament de la llar, etc.

Al sobreposar-se la **crisi financera** d'origen internacional, s'agreuja el procés per la pèrdua generalitzada de la confiança. Ens trobem amb l'absurd dels pisos sortejats pels ajuntament i adjudicats inicialment a persones treballadores que en el moment de formalitzar l'escriptura davant Notari es veuen obligats a renunciar al no aconseguir de "*la seva entitat financera de tota la vida*" la necessària hipoteca.

Aquesta mateixa manca de confiança, que te abast internacional, es la que porta als bancs a no prestar-se entre si, a denegar préstecs o línies de finançament a empreses que tenen comandes en ferm o projectes adjudicats per Administracions. Igualment, fins fa poc, totes les entitats financeres atorgaven sense gaires miraments qualsevol crèdit al consum que demanessis, fos per canviar el cotxe o per anar de vacances. De sobte tot ha canviat. No hi ha diners, no hi ha crèdit, ni pels "*clients de tota la vida*".

Evolució de les taxes interanuals del consum de les llars i PIB general **(Catalunya, 2001-2007)**

Val a dir que si durant uns anys hem estat vivint per sobre de les nostres possibilitats gràcies a les facilitats de crèdit i el finançament de l'exterior, ara en un moviment pendular hem passat al extrem contrari, i les famílies han optat per reduir l'endeutament i restringir el consum, comportament que agreuja la situació doncs la retracció del consum comporta un decreixement del PIB.

La inicial caiguda del sector immobiliari afectà immediatament a les Administracions Públiques, tant locals com autonòmiques, i fins i tot a l'Estat.

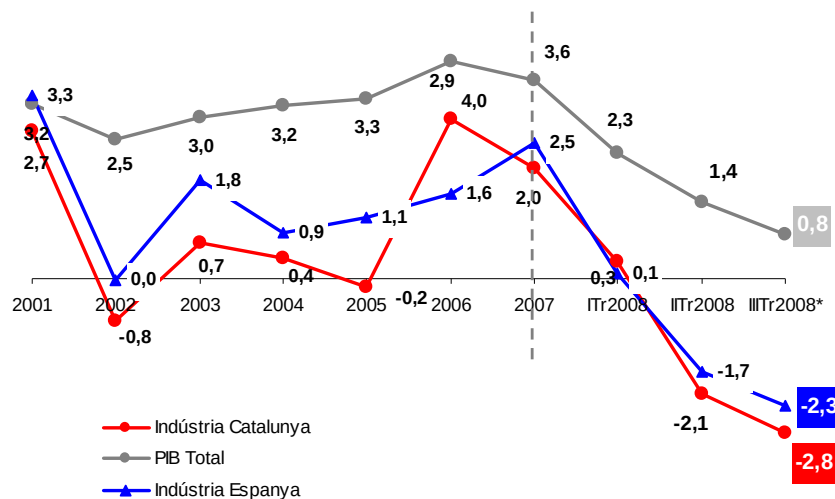
La caiguda de la recaptació ha estat mes acusada en els ens locals, especialment de les zones turístiques, provocant de retruc un altre efecte no desitjat, com es la retracció de la licitació pública, especialment la relacionada amb inversions, i d'aquesta manera, degut als problemes derivats del mal finançament, les administracions públiques que tindrien que adoptar un paper anticíclic acaben comportant-se igual que el cicle, i per tant agreujant-lo.

4. SITUACIÓ DE LA INDÚSTRIA

La indústria catalana i els serveis a l'empresa suposa el 48,2% del PIB del país i aproximadament la quarta part del PIB industrial de l'Estat espanyol. Ocupa al voltant del milió de treballadores i treballadors.

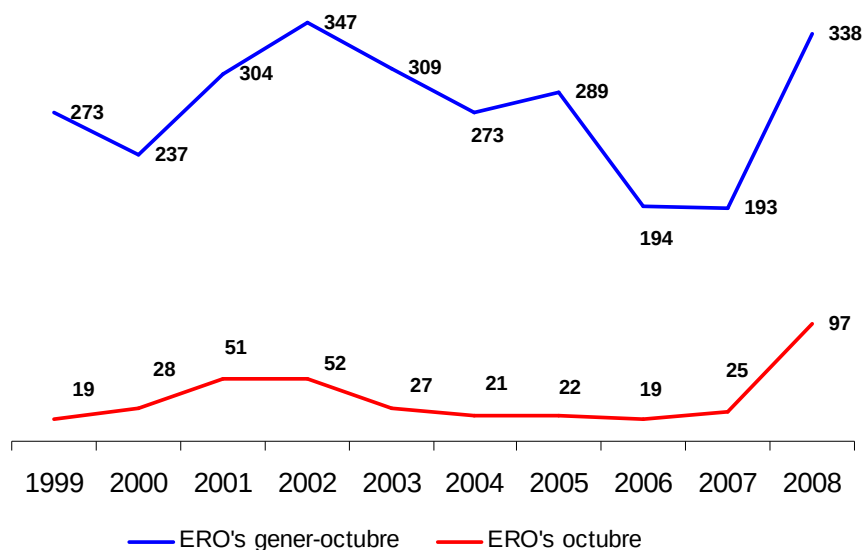
Taxes de variació interanual del PIB industrial, Espanya i Catalunya
(2001-2008)

El tercer trimestre registra un creixement negatiu del -2,8%. Tenint en compte que el segon trimestre també va ser negatiu, utilitzant termes de comptabilitat nacional de PIB podem afirmar que el sector de la Indústria està en recessió. Aquest sector nota l'empitjorament del clima empresarial (l'Indicador del Clima Industrial se situava el setembre al nivell més baix des del 1993) i les creixents dificultats per accedir al finançament aliè derivades de la crisi de confiança en els mercats financers internacionals. L'Indicador de Producció Industrial també deixa palesa la desacceleració d'aquest sector: entre gener i agost, va decreixer un -4,3% i que aquest tercer trimestre es podria situar entre el -7% i -8%.

Evolució dels ERO's a la Indústria presentats de gener a octubre i comparativa octubre (Catalunya, 1999-2008)

La Indústria catalana sempre ha estat el sector productiu més castigat pels expedients de regulació, però aquest mes d'octubre ha arribat a nivells dramàtics. Del total d'ERO's que han entrat en el Departament de Treball, el 72% són de la Indústria amb un total de 16.204 treballadors potencials afectats.

Respecte l'atur, les dades del mes d'octubre manifesten que el sector serveis és el més castigat, però cal tenir en compte que hi ha una part que correspon a la finalització de la temporada turística i una altra als serveis a la indústria. En la Indústria, des d'un punt de vista estricte, ha crescut l'atur en 3.892 persones.

Aquest passat mes d'agost ja s'evidencià el que feia temps que s'anunciava, l'entrada en una nova fase, la **retracció del consum**, d'abast europeu almenys. Les estadístiques de matriculació de vehicles a Europa publicades a primers de setembre foren la **senyal d'alarma**. La crisi arribava al conjunt de la indústria al colpejar el sector de l'automoció, amb múltiples derivacions en el metall, la química, el tèxtil, les gràfiques, etc.

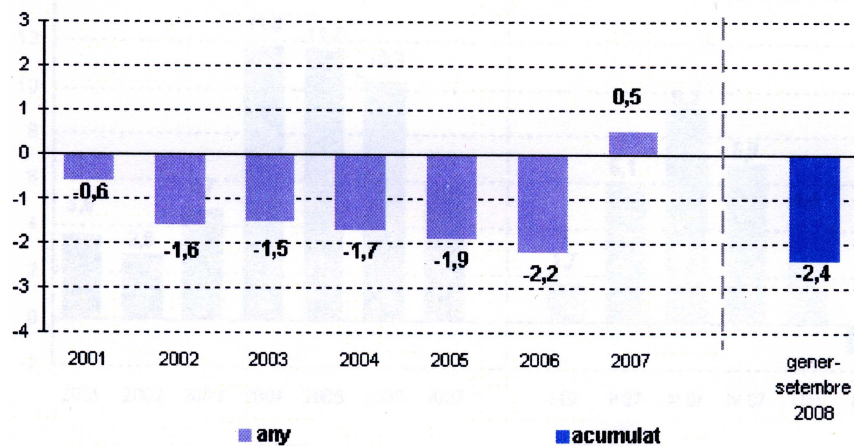
La primera crisi del segle XXI es manifesta amb tota la seva globalitat. S'anuncien els ERO's de SEAT i especialment el de NISSAN. En silenci, els proveïdors del sector de l'automòbil van desfilant pel Departament de Treball.

Si a nivell financer es parla de un nou ordre financer internacional, a nivell industrial estem assistint a una nova distribució internacional del treball, i tot i que a Catalunya portem anys parlant de canvi de model productiu, sempre tenim la impressió que els nostres governants no estan mai preparats per abordar aquest canvi de model.

Com ja anuncià el nostre Sindicat el passat mes d'agost les xifres de nombre de contractes, inscripcions a l'atur, i afiliació a la Seguretat Social, no fan més que confirmar els pitjors escenaris previstos.

AFILIATS DE LA INDÚSTRIA A LA SEGURETAT SOCIAL (Taxes de variació anual en %)

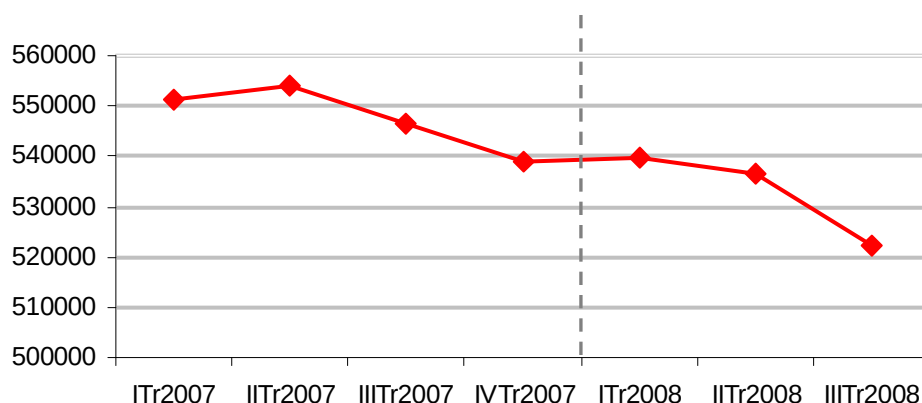

Font: INSS

En aquest sentit i com podem observar, el nombre d'afiliats a la Seguretat Social va decreïxer un 2,4% en el període gener-setembre de 2008, resultat ja superior al total de l'any 2006 i sense tenir encara les dades del mes d'octubre de 2008 on la crisi s'ha començat a manifestar de manera virulenta.

**Nombre de Treballadors/es de la Indústria
afiliat/des al RG de la Seguretat Social**

A més, si ens fixem en les dades d'afiliació de la Indústria, en un sentit estricte (només comptabilitzant empreses d'ensamblatge i manufactureres) al Règim General de la Seguretat Social, la destrucció d'ocupació el tercer trimestre del 2008 és de més de 20.000 llocs de treball des d'un punt de vista interanual, així com més de 16.000 llocs de treball des del mes de gener de 2008. Sectorialment el 2008 fins al mes de setembre, el tèxtil i la confecció ha perdut 5.463 llocs de treball, l'agroalimentari 2.044, la fabricació de productes metàl·lics 3.425 i la fabricació de vehicles de motor 2.327; dades sense tenir en compte la caiguda d'ocupació que comporten els esmentats sectors als seus sectors auxiliars i de serveis a l'Empresa.

5. DESENVOLUPAMENT DEL PLA DE RESCAT PER A LA INDÚSTRIA

Per tot això, ens cal un **PLA DE RESCAT PER A LA INDÚSTRIA**, igual que s'ha fet pel sector financer. Un Pla de rescat de la indústria, amb la injecció d'ajuts a la competitivitat i de crèdits a la liquiditat, especialment en aquells sectors o territoris que pateixen de manera més directa la crisi, com pot ser el sector de l'automòbil i el seu auxiliar, o en territoris pot ser la Regió Metropolitana de Barcelona.

La injecció ha d'anar a aquelles empreses que garanteixin els llocs de treball existents i creïn nous llocs de treball, acompanyat d'un pla industrial a mitjà i llarg termini i la garantia de que no s'han descapitalitzat per inversions especulatives.

Els recursos han de venir tant de la mateixa injecció en el sector bancari, que no ha de quedar remansat en aquest sinó que ha de fluir al conjunt de l'economia industrial i domèstica, com directament des del Govern, tot ampliant els recursos públics (ICO i ICF).

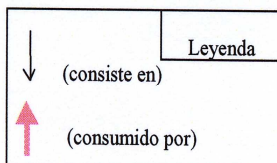
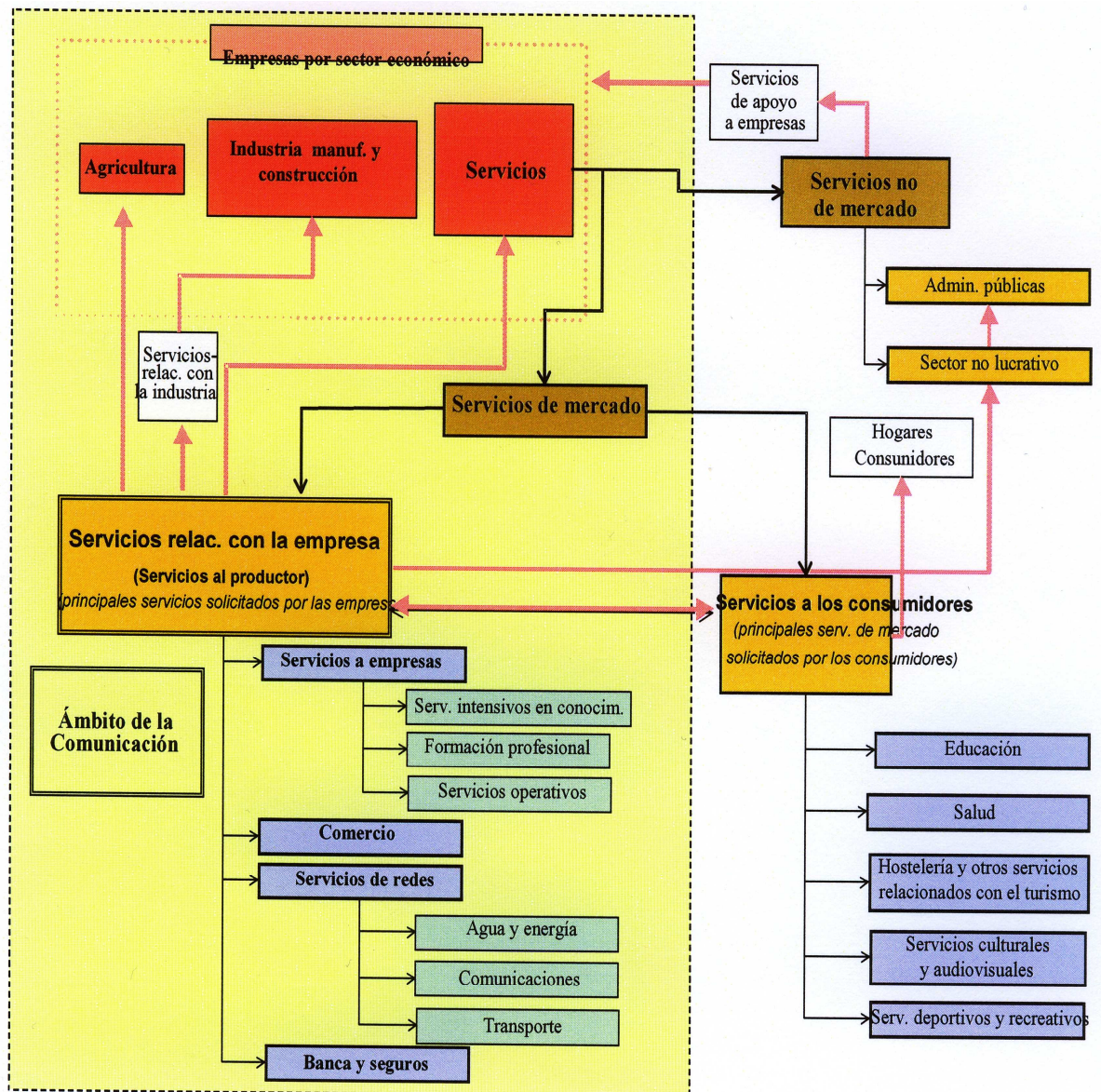
L'anomenem de “**RESCAT**” perquè la gravetat de la situació obliga a aplicar mesures d'urgència de supervivència. Però, no ha d'estar pensat en exclusivitat en el curt termini i com a reacció, sinó que ha de formar part d'un seguit d'actuacions transversals complementàries com són la pròpia injecció de diner públic al sistema financer, que ha de garantir el seu retorn estricte i social a més de prioritzar la liquidesa de les empreses i les famílies, conjuntament amb ajudes al consum i a polítiques industrials i de desenvolupament econòmic de futur.

Cal posar en marxa de nou la roda amb prou fortalesa per poder assumir els reptes de futur amb garanties d'èxit.

Aquest Pla de Rescat per la Indústria, igual que s'ha fet amb el sector financer, ha d'estar liderat pel Govern de l'Estat, i recolzat per la Generalitat de Catalunya, i les altres Comunitats Autònomes, especialment les que tenen més pes industrial.

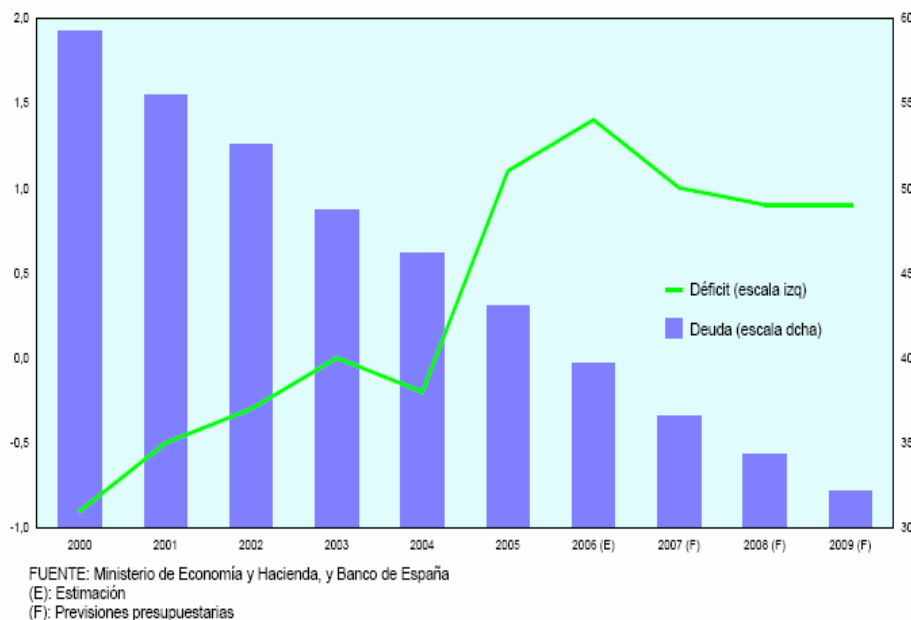
Mapa de la Indústria i els Serveis a les Empreses

- ✓ **El Finançament del Pla de Rescat de la Indústria, de les mesures per mantenir la liquidesa de les empreses, de les famílies i de foment del consum.**

En els darrers anys l'Estat Espanyol ha reduït substancialment el seu Endeutament tant en l'exterior com a l'interior. L'endeutament en proporció al PIB es en aquest moment dels mes baixos de la zona Euro, en torn del 35% del PIB.

Dèficit i deute públics, en % del PIB (Espanya)

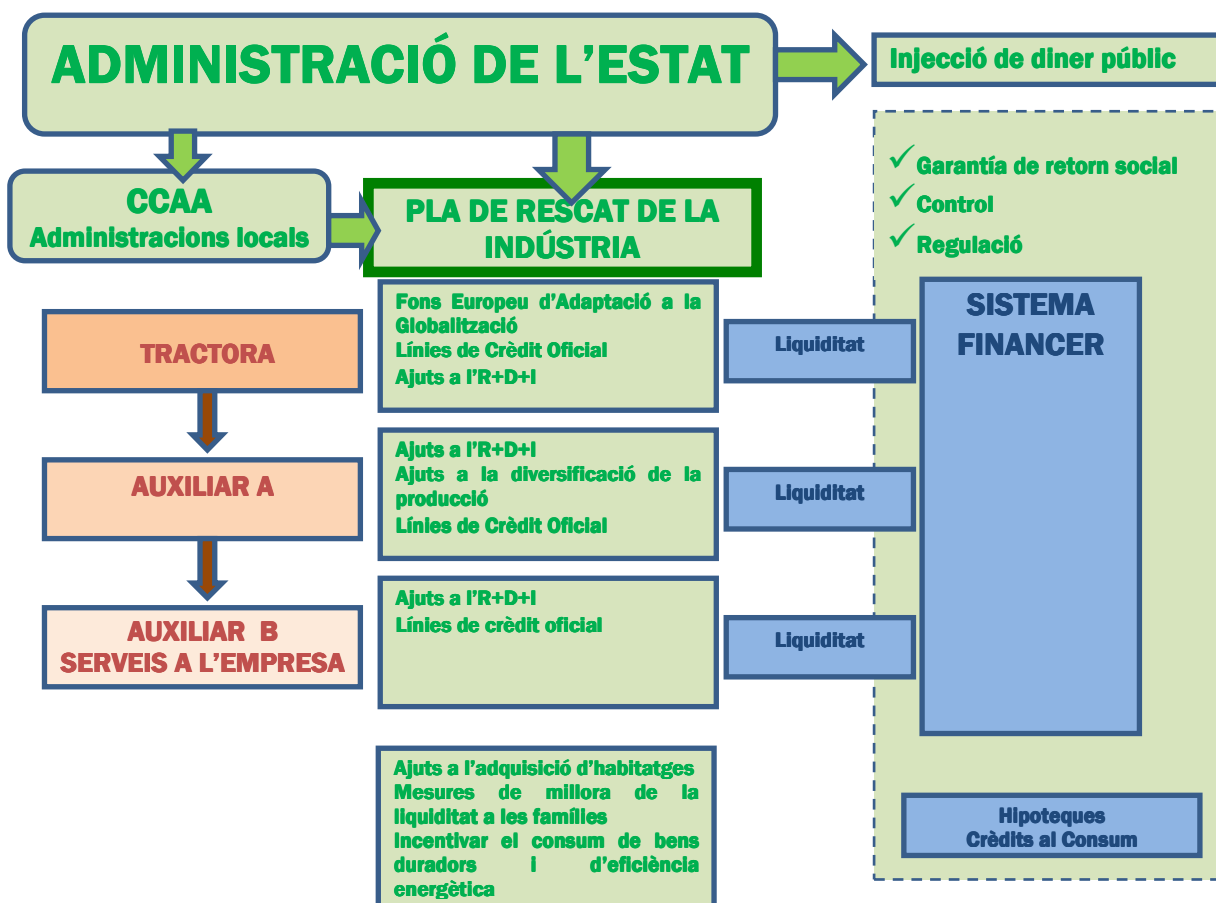
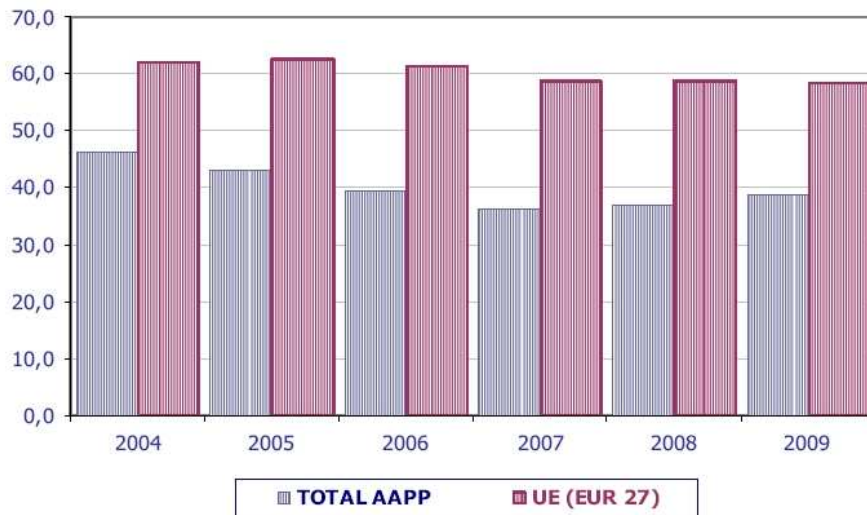
Font: Actualització del Programa de Estabilidad de España 2006-2009

Tenint en compte que els Criteris de convergència (també coneguts com Criteris de Maastricht) estableixen que la relació entre el deute públic i el Producte Interior Brut no ha de ultrapassar el 60%. Per tant hi ha prou marge de maniobra i ara cal utilitzar-lo com a eina anticíclica, i si fos necessari reformar la Llei d'Estabilitat Pressupostària.

Per això cal planificar unes emissions de Deute Públic en part a l'exterior i en part a l'interior, amb un escalat de terminis de retorn mitjà (no inferior a cinc anys) per finançar el Pla de Rescat de la Indústria, de les mesures per mantenir la liquidesa de les famílies i de foment del consum.

Evolución de la Deuda de la Administración Española y de la Unión Europea

✓ **Liquiditat**

El Pla de Rescat ha d'incidir ràpidament en aquells sectors de la Indústria amb especials dificultats de liquiditat així també com a les empreses tractores i les seves auxiliars.

En aquest sentit és necessària una política ferma amb tres tipus d'ajudes o inversions:

- Entrar en el capital d'empreses que ho necessitin.
- Crèdits a empreses que necessitin préstecs a llarg termini per inversió.
- Fórmules que permetin donar crèdits a les empreses que necessiten circulant a curt termini.

✓ **Mesures de competitivitat.**

Mentre fem tot això cal mantenir el rumb que ja amb anterioritat ens havíem traçat, el rumb del canvi del model productiu. Per això aquest Pla de Rescat de la Indústria no pot anar en detriment de les partides ja establertes, compromeses o pressupostades, en l'àmbit del ajuts a la Recerca, el Desenvolupament i la Innovació (R+D+I). Cal mantenir l'aposta doncs per sortir enfortits de la crisi continuarem necessitant el canvi del model productiu cap a productes de més valor afegit, treballadors més formats, ocupació de major qualitat. No podem permetre que la crisi ens faci retrocedir en allò que és essencial per continuar prosperant. Es pot retrocedir quantitativament però no ens podem permetre retrocedir qualitativament.

Pla de promoció econòmica de les energies renovables

Un element imprescindible en el canvi de model productiu és el model energètic. La nostra dependència energètica és molt superior a la mitjana europea (dades Eurostat 2005: Espanya 81,2% / Europa 52,3%). L'elevat creixement de la demanda energètica i el deteriorament mediambiental produït pels sistemes de generació actuals aconsellen impulsar un desenvolupament tecnològic que permeti assolir un nou model menys intensiu en l'ús d'energia i altres recursos materials, així com diversificar la producció, donant un major impuls i participació a les energies renovables i donant així resposta a un nou model de subministrament energètic net, sostenible, autòcton i alhora generador de llocs de treball.

Atès el seu caràcter estratègic, aquest impuls ha de venir des del lideratge públic que desenvolupi un model energètic de conciliació entre l'augment de la demanda i la competitivitat econòmica, els beneficis socials i la preservació del medi. Per això és necessària l'actuació pública, a través d'un "*pla de promoció econòmica de les energies renovables*". Els instruments de política industrial i financera del país s'han de posar al servei de la diversificació en la composició del *mix* energètic vers una menor dependència energètica, sostenibilitat futura i competitivitat econòmica.

✓ **Les Empreses.**

El Pla de Rescat per la Indústria que la UGT demana i exigeix ha d'estar adreçat al conjunt de les empreses establertes al país, es a dir, al conjunt de les empreses que generen ocupació.

Òbviament cal tenir especial cura de les Petites i Mitjanes Empreses, que son la immensa majoria de les Empreses del nostre país, especialment cercant la seva supervivència a llarg termini, mitjançant els plans industrials adequats, que garanteixin per la seva independència financera, el seu caràcter innovador, i la seva aposta per la internacionalització.

Així mateix, cal també mesures de liquiditat pels autònoms, sobretot als dependents de la indústria auxiliar, que estan patint amb gran virulència la crisi amb la destrucció de més de 10.000 petits negocis en només sis mesos. A més, la retallada de les línies de crèdit del sistema financer, provoca que els possibles nous emprenedors rebaixin les seves expectatives.

✓ **Els Sectors.**

Però des de una visió sectorial, com per exemple l'automòbil, cal fer alguna distinció entre les empreses tractores (o d'ensamblatge, aquelles que situen els seus productes al mercat amb la seva pròpia marca), les empreses proveïdores directes de les tractores que denominem Auxiliar nivell A (fabricació de components), i aquelles altres que subministren peces o components a les proveïdores, que denominem Auxiliar nivell B, com també englobaríem en aquest estadi els serveis a les empreses.

D'alguna manera caldria ordenar sectorialment els ajuts als sectors de forma que siguin coherents. Si això no s'ordena podem esmerçar molts recursos en la tractors mentre tanquen totes les proveïdores i a la fi acabem comprant els components a fora de la UE (Xina, Índia, Tailàndia, Marroc, Brasil, Singapur,...).

Per això proposem que les empreses tractors rebin els fluxos del sistema financer, bé directes o bé indirectes (crèdits al consum) i rebin préstecs del Govern si els seus Plans Industrials a mig i llarg termini ho justifiquen, així com del Fons Europeu d'Adaptació a la Globalització, mentre que les empreses que hem denominat Auxiliar de nivell 1 son les que tindrien que rebre mes ajudes a la innovació, mitjançant la seva planificació i activitat innovadora, amb compromisos concrets, i mes ajuts directes del Govern per potenciar la seva autonomia financera i la diversificació de la seva producció, donat que la banca difícilment prestarà altra ajuda que el descompte comercial del paper de les tractors.

Si això s'ordena i es coordina adequadament, entenem que les empreses Auxiliar de nivell 2 i les de serveis a les empreses rebran l'efecte indirecte de les ajudes anteriors, tant a les tractors com a les proveïdores, encara que inicialment serà necessari arbitrar mecanismes específics.

Aquest mateix anàlisi cal fer-ho amb tots els sectors, doncs donat el seu abast general tard o d'hora tots acabaran patint l'impacte de la crisi. Cal prestar especial atenció als sectors madurs com el tèxtil i també als sector mes de futur com pot ser la biomedicina, analitzat que podem fer avui per guanyar el demà. Tots els ajuts han d'estar sustentats en plans Industrials amb compromisos concrets i possibilitat de seguiment en el temps.

Propostes sectorials:

Sector de l'automoció

És fonamental pel futur de la indústria de l'automòbil el projecte del cotxe híbrid a mig i llarg termini.

Cal implantar la recerca i innovació com a pràctica habitual a les empreses, especialment en les demandes del mercat d'un futur immediat, que sembla que va encaminada a vehicles de baix consum, al menor impacte climàtic en l'entorn i un vehicle dels denominats utilitaris sense descartar games superiors, però sempre minimitzant al màxim el consum i l'impacte ambiental.

Per a l'estructura del sector no només s'ha tenir en compte les empreses tractores –Seat, Nissan,...-, sinó també de manera clau les de fabricació de components que són les que acaben innovant i desenvolupant bona part de la producció, junt amb les empreses auxiliars, aquests dues es caracteritzen per ser moltes d'elles petites i mitjanes empreses i de llarga tradició industrial.

És en aquestes on també s'ha de potenciar la innovació per tal de diversificar la producció i així reduir la forta dependència de les empreses tractores o finalistes.

El sector de l'automoció, pel que representa, necessita d'un òrgan participat per l'Administració de l'Estat, de les CCAA que tinguin en el seu territori empreses ensambladores i de productes finalistes i dels agents econòmics i socials d'aquestes, que consensui polítiques, controli l'aplicació d'aquestes, analitzi l'evolució del sector i determini les mesures urgents en cada moment.

Sector agroalimentari

El sector de moment no ha entrat a la crisi, algunes empreses han vist augmentar les comandes dels productes de marca blanca en detriment del propi, aquest fet estar servint perquè de moment en el sector no es plantegin reestructuracions. Però cal alertar que en aquests tipus de productes els marges són inferiors i la qualitat també, amb el problemes de competitivitat per costos que aquests fets poden generar.

Cal plantejar un salt estratègic al sector, fomentar el màxim les aliances i cooperacions entre les petites i mitjanes empreses que tenim en el territori que són moltes, aquest sector és molt repartit territorialment –Osona, Lleida, Girona,...- l'excessiva atomització fa perdre competitivitat i manca de pes a l'hora de negociar amb les grans superfícies de distribució i per tant bona part del marges venen definits per les distribuïdores, fet que pot produir un escanyament del conjunt del sector, com ja passa ara amb l'agricultura.

Sector tèxtil

Cal innovar en el sector no només per fomentar el concepte de la marca –disseny-, la logística i la comercialització, sinó per aturar la pèrdua de pes en l'àmbit de la manufactura, de ben segur que amb la filatura i la confecció tradicional no som competitius, aquest fet no ha d'excloure d'altres subsectors del tèxtil, com entre d'altres el relacionat amb l'automoció, el tèxtil tècnic i el tèxtil compost, que avui encara són competitius des d'un punt de vista manufacturer també, i amb una bona política d'ajuts a la recerca i la innovació, hi ha futur possible. Per tant la possible reconversió del sector no necessàriament ha d'anar més lluny del propi sector.

Sector energètic

Com a sector estratègic de creixement, en el que no només s'ha de valorar el seu pes en matèria de sostenibilitat del nou model industrial i de serveis a les empreses sinó també com font de creació d'ocupació.

S'ha de prioritzar el desenvolupament d'un Pla industrial d'implantació i creixement d'empreses fabricants d'equips de tecnologia energètica i promoció de l'exportació de tecnologia, buscant també en el nostre teixit industrial empreses que comparteixin sinèrgies productives en aquest sentit, a més d'incorporar en la política d'empresa l'estalvi i l'eficiència dels processos productius actuals, mitjançant la inversió en innovació tecnològica, que reduirà els costos de producció i millorarà la productivitat i qualitat del producte, així com una estratègia amb mesures que fomentin l'estimulació de l'esperit emprenedor i creació de noves empreses innovadores en el sector de l'energia renovable.

Sector químic

El sector químic, en general, compta amb un bon nombre d'empreses auxiliars de l'automoció, a més de sofrir, des de fa temps, pèrdua de mercat per la forta competència asiàtica.

La indústria farmacèutica viu també un moment convulsiu per la pèrdua de patents de medicaments i centrar la producció en genèrics, amb la consegüent pèrdua de valor afegit i el perill de deslocalitzacions cap a països emergents.

És necessària, doncs actuacions concretes a tot el sector químic de diversificació productiva acompanyada d'ajudes en I+D per tal de tornar a donar valor a la seva producció així com de generació de nous fàrmacs.

✓ **Els Territoris.**

Dissortadament l'impacte de la crisi no es mai homogeni en el territori. Sempre hi ha llocs, indrets, comarques, mes colpejats que altres. Comarques que per raons estructurals (moltes vegades per especialització sectorial) acaben patint de forma especialment dramàtica la crisi general. Per a dites comarques que desborden les mitjanes estadístiques, cal que la Generalitat arbitri mesures (i recursos) específiques, que han de estar suportades per plans de reindustrialització, i amb el consens tant dels Sindicats i Patronals de la comarca i la implicació de les Diputacions i de les Administracions Locals corresponents (Ajuntaments i Consell Comarcal).

✓ **Contractació pública de bens.**

Com a eina complementària al Pla de Rescat, s'ha de contemplar la contractació pública de bens, donada la seva importància ja que suposa el 12% del PIB.

Cal elaborar una política de contractació de bens en les que es prioritzés totes les empreses que tinguin establerts els centres de treball aquí.

✓ **Les Infraestructures.**

L'Estat ha de donar un nou impuls a la licitació d'infraestructures, després de un període d'alentiment com a conseqüència de les eleccions, de forma que es superi el dèficit d'infraestructures que venim patint com a font de futura competitivitat i al mateix temps generant activitat, ocupació, i consum.

En aquest sentit, cal tenir una especial atenció al desenvolupament d'infraestructures energètiques que ens permetin, sota criteris d'eficiència i sostenibilitat, el màxim nivell d'autonomia envers l'exterior així com de creixement econòmic i competitivitat. És necessària la millora de la coordinació entre diferents departaments de la Generalitat de Catalunya amb capacitat normativa i decisòria, per tal de desenvolupar un marc normatiu que afavoreixi la implantació d'energies renovables a Catalunya, així com simplificar i agilitzar tràmits i els terminis per a l'obtenció de llicències i permisos.

Igualment cal cercar les fórmules perquè tant les Comunitats Autònomes com les Administracions locals, mitjançant els adequats processos de finançament des de l'Estat, puguin reprendre les seves licitacions públiques en els seus respectius àmbits, que en molts casos porten paralitzats des de les Eleccions Municipals i Autonòmiques de 2007.

✓ **Mesures d'abast general.**

Buscant mesures de caire transversal que puguin col·laborar a reactivar el consum, com per exemple van ser el “Pla Renove”, en l'adquisició de vehicles, o el d'electrodomèstics, tots dos d'èxit.. En definitiva incentivar el consum de bens duradors i facilitar el crèdit a les famílies per comprar bens duradors per les llars sota criteris, per exemple, d'eficiència energètica.

Una altra actuació necessària és la de dinamitzar el mercat immobiliari amb les mesures oportunes. No es pot permetre, ja no només en un sentit estricte econòmic sinó de justícia social, que l'acumulació d'estocs d'habitatge existent en el mercat, fruit de l'especulació d'aquests darrers anys, es mantinguin no per manca de demanda, que és justament el que existeix per necessitat.

